

ABIGAIL

(1 Samuel 25)

Duhului Sfânt, care ne-a transmis istoria lui Abigail, a găsit cu cale să ne facă înaintea o descriere a lui Nabal. Pe fundalul firii sale urâte și incorrigibile, trebuia să se înalțe figura luminoasă a lui Abigail și să se întipărească de neșters în duhul privitorului.

Abigail nu era frumoasă doar la chip, ci era și înțeleaptă. Frumusețea ei era și una interioară, frumusețea ,fiicelor lui Sara', a căror podoabă nu este »podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.« (1Petru 3.3-4)

Cununa cu un bărbat pentru a fi una cu el, a trebuit să sufere un lanț de necazuri și umilințe, dar nu s-a abătut nici un pas de la calea pe care a tras-o Dumnezeu pentru poporul Său, pentru fiii și fiicele Sale. În mijlocul bogățiilor și a desfrâului lui Nabal, Abigail a rămas săracă în duh, lucidă și smerită.

Nebunia lui Nabal se poate vedea deja din supra aprecierea exagerată a averii sale. Cu o avere de 3000 de oi și 1000 de capre (versetul 2), ar fi putut într-adevăr să fie mulțumit, căci la valoarea de azi (1935) se obține o avere de 100 000 de mărci, dar acesta nu era un motiv să dea un ospăț, ca un ospăț împărătesc. (versetul 36)

Supraevaluarea averii este, în general, o caracteristică importantă a acestei lumi. Nu numai la propriu, ci și la figurat vedem, în aroganța hainelor și a obiceiurilor, că o mândrie maniacă îmbată lumea. Descoperirile și invențiile, care ar trebui să conducă la recunoștința față de Dumnezeu, care a inserat în creația Sa puteri profunde și minunate, sunt prezentate prin reclame exagerate ca un succes al spiritului uman și adesea sunt folosite ca o demonstrație triumfală împotriva lui Dumnezeu. În vremurile noastre regăsim exact același spirit al lui Nabal: nebulie, duritate, răutate pe scară largă și în plus alte trăsături ca: indolență, încăpățănare, caracter luxuriant: dar peste toate, ca un nor greu apasă lepădarea Unsului lui Dumnezeu, a Evangheliei lui Isus Hristos.

Dar cu totul alta a fost atitudinea lui David față de Saul. El a văzut tot timpul în Saul, prigonitorul său, pe cel uns de Dumnezeu și l-a cinstit ca pe împăratul lui Israel. (1 Samuel 24)

Când slujitorii lui David i-au transmis lui Nabal salutările și rugămintea de ajutor, Nabal a zis: »Cine este David și cine este fiul lui Isai? Astăzi sunt mulți slujitori care fug de la stăpâni.« (1 Samuel 25.10) Deci Nabal a văzut în David doar un slujitor fugit de la stăpân.

Nu vorbește lumea în mod asemănător despre Fiul Lui Dumnezeu? Nu este Domnul pus într-o situație dezonorantă în rând cu oamenii? Chiar mari gânditori, înțelepți ai acestui veac, L-au așezat pe Domnul pe aceeași treaptă cu slujitorii Lui: cu Luther, Hus, și alții. Spiritul lui Nabal este spiritul lumii. De aceea, o întrevvedere între David și Nabal, fie chiar și o simplă apropiere, nu poate sfârși decât cu o dezamăgire.

Aparține toată vina numai lui Nabal? Din păcate trebuie să răspundem cu ,nu'. Are și David vina lui. Din totdeauna copiii lui Dumnezeu au fost de folos celor din jur (familiei, stăpânului și mai ales lumii).

Onisim, înainte de a se întoarce la Dumnezeu, era un om nefolositor și necredincios. (Filimon 11) Dar după convertirea sa, i-a fost lui Filimon nu doar un frate credincios, ci și un slujitor folositor.

Dar nu vrem să vorbim acum despre acei mulți copii ai lui Dumnezeu, care, după ce Dumnezeu i-a primit în harul Său și după ce au fost eliberați prin Hristos din multe legături în care erau încătușați, au făcut lumii multe servicii bune. Așa a trebuit și David, omul lui Dumnezeu, să-i fie de folos lui Nabal, prin aceea că slujitorii lui având o disciplină severă, nu numai că nu s-au atins de slujitorii lui Nabal și de averea lui, ci le-au și păzit. (versetul 7 și 21) Da, în privința aceasta Nabal a putut să fie foarte liniștit. Lumea, cu toate că este fără Dumnezeu și fără cunoștințe, știe că poate să aibă încredere în copiii lui Dumnezeu și, după Cuvântul lui Dumnezeu, nu are voie să fie dezamăgită prin aceasta. (Efeseni 6.5)

În ce constă vina lui David? În faptul că a așteptat mulțumire din partea lui Nabal. El credea că va fi apreciat de Nabal. Dar ce dezamăgit a fost!

Dar David nu este singur într-o astfel de situație. Trebuie să recunoaștem cu jenă că și astăzi câte un copil al lui Dumnezeu privește spre lume și pretinde sau cel puțin așteaptă ceva de la ea, ca o apreciere pentru buna lui purtare. Nu doar gândurile au zorit spre lume, ca și slujitorii lui David, ci câte un copil scump al lui Dumnezeu, salvat și răscumpărat prin sângele Mielului, s-a dus personal, ca și Petru la focul de cărbuni al lumii, să-și ia partea. Acest fel de a proceda n-a ieșit niciodată bine; sfârșitul lui a însemnat: dezamăgire, mânie, lacrimi.

Exact la fel a fost și cu David, unsul lui Dumnezeu, robul Său. El a putut să spună: „Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.” – Dar totuși s-a întâmplat să-I lipsească. El și-a pus nădejdea în Nabal, chiar dacă numai pentru scurt timp. Acest lucru era gata să aibă un sfârșit trist: abia i-au transmis slujitorii lui David răspunsul impertinent al lui Nabal, că sângele deja a început să-i clocotească și a pus mâna pe sabie. Dar nu numai atât, ci a poruncit și soldaților lui să facă la fel. Ticăloșia și jignirea lui Nabal nu puteau fi răzbunate decât printr-o baie de sânge (cu toate că slujitorii lui nu făcuseră nici un rău. »Și s-au suit.« (versetul 13 și 22)

Așa este omul! După cum arată exemplul lui David, chiar și un om al lui Dumnezeu poate să spumege groaznic, când îi este lezat ‚eul’. David a uitat într-o clipă că Dumnezeu este scutul și adăpostul lui (Psalmul 6.10) și că El este un Judecător drept (Psalmul 7.11). În timp ce ‚se suia’ setos de sânge, ‚eul’ său ieșea în relief și trebuie să constatăm că de data aceasta atitudinea lui a fost firească. Dușmanul sufletelor a triumfat; el a pus robului lui Dumnezeu o piedică în cale, ca David să cadă tare.

Ce repede suntem gata să tragem sabia! Ce ușor poate fi ofensată conștiința (ceea ce ar trebui să fie exclus la ucenicii lui Hristos), să ne ispitească să fim nedrepti și să-l condamnăm pe cel nevinovat în același fel ca pe cel vinovat. (1 Petru 2.21-23) Mânia tulbură duhul, căci ea este o faptă a firii pământești. Un copil al lui Dumnezeu nu poate fi ofensat, dar dacă totuși este ofensat, atunci el își lasă soarta în mâna lui Dumnezeu, care spune: »Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta. ... Domnul se va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți.« (Exodul 14.13-14)

Pentru David nu existau opreliști, astfel că Dumnezeu a trebuit să-l rețină, în timp ce ‚se suia setos de răzbunare’, pentru a-și rezolva personal problema, cu arma-n mână.

Dumnezeu a ales o unealtă ciudată, cu care S-a gândit să-l oprească pe David: Abigail, nevasta lui Nabal. Oare și-a făcut ea griji pentru soțul ei și pentru personalul casei, pentru casă și pentru averea care urma să fie distrusă? Aflăm adevăratul motiv al apariției sale din cuvântarea ei.

David îi era bine cunoscut, chiar dacă numai din auzite. Ea știa despre ungerea lui David, despre misiunea sa și despre destinul său. Horizontul ei se întindea dincolo de sfera îndeletnicirilor gospodărești. Interesul ei nu se oprea la oalele de gătit, ci se întindea până departe, până la planurile lui Dumnezeu. Într-o căsnicie, care, într-adevăr, semăna mai degrabă a sclavie, aici s-a maturizat un caracter feminin desăvârșit. Un exemplu de: conștiinciozitate, hotărâre și curaj. Ea n-a ezitat nicio clipă în a preveni vărsarea de sânge, când a aflat de la slujitori despre comportamentul fatal al lui Nabal.

Ea a poruncit imediat ce merinde trebuiau încărcate. Bogăția darului ne ajută să ne facem o părere despre mărimea gospodăriei, căreia Abigail trebuia să-i facă față: »Două sute de pâini, două burdufuri cu vin, cinci oi pregătite, cinci măsuri de grâu prăjit, o sută de turte cu stafide, două sute de legături de smochine.«

Care soră n-ar fi total epuizată, subjucată, zdrobită de o astfel de activitate economică uriașă? Oricât de mult timp ar înghiți activitatea casnică, cu toate treburile, gătitul și aprovizionarea, ea nu trebuie să devină niciodată un idol căruia se ne jertfim. Este și rămâne o imagine lamentabilă, când o femeie credincioasă se lasă total biruită de grijile gospodărești.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că există surori în Hristos, care în ciuda unei gospodării mari, au totuși o ordine desăvârșită în toate: copiii, bucătărie, mobilă și mai găsesc timp și pentru a-și sătura duhul cu Cuvântul lui Dumnezeu, să se întrețină cu copiii despre faptele mari ale lui

Dumnezeu și să imprime întregii case o atmosferă de creștinism adevărat. Conversațiile ei despre lume au un ton și un conținut total diferite.

Nu putem lua în nume de rău femeilor din lume, dacă în discuțiile lor este vorba despre: haine, mâncare, menajere și alte lucruri zilnice. Dar de la femeile noastre credincioase așteptăm ca ele să arate bucurie și preocupare pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru lucrarea Lui.

De atâtea ori reușește Satan să fure binecuvântarea gospodinei credincioase, exact în timpul adunării. Căci o iau cu asalt câteva lucruri care trebuie rezolvate în ultima clipă, în grabă și cu neliniște; atunci se întâmplă ceva rău, apoi ceva este căutat cu înfrigurare, dar zadarnic și în felul acesta dăm fuga la adunare, pentru că ,s-a făcut târziu'; câteodată chiar ,prea târziu'. Inima este prea puțin pregătită să primească Cuvântul lui Dumnezeu, dacă evenimentele din ultimul sfert de oră de acasă încă mai răsună în noi. Rar pătrunde Cuvântul lui Dumnezeu mai adânc, în interior, iar apoi, dacă pe drumul spre casă discuțiile au ca temă gospodăria și grijile familiei, în curând sora în cauză va fi păgubită în omul dinlăuntru. Caracterul lumesc al discuțiilor și din viață devine evident.

Conduita, înfățișarea și vorba lui Abigail sunt într-un totul duhovnicești. După ce a trimis înainte darul bogat, ea s-a apropiat de David, a coborât de pe măgar și s-a aruncat la picioarele lui, în umilință. Ea nu vorbește despre darul pe care l-a trimis lui David și tovarășilor lui, nu subliniază buna lui calitate și cantitatea lui, ea nu se informează despre foamea și gusturile lui David, pentru a-i distra atenția de la ceea ce avea de gând să facă. Ea intră în spărtură pentru Nabal, cu toate că el nu merita, și ia vina asupra ei.

Pentru început ea cere permisiunea să vorbească. Credincioasa Abigail a socotit că este bine să ceară voie să vorbească, datorită faptului că, din cauza nebuniei lui Nabal, viața lui și a slujitorilor lui nevinovați erau în pericol. A fost o clipă importantă a vieții ei când i-a spus lui David: »Ascultă cuvintele roabei tale. Să nu-și pună domnul meu mintea cu omul acela rău, cu Nabal.« Este un caz rar când vorbele unei femei le anulează pe cele ale unui bărbat. Putea David să spună ,nu'?

De multe ori sunt citate femeile din Vechiul Testament, care au vorbit și care au acționat, mai ales Iael, Debora ș.a., pentru a motiva slujirea femeilor la Cuvânt și pentru a combate învățătura Noului Testament cu privire la tăcerea femeilor în adunare. În raport cu spiritul și caracterul lui Nabal, ne putem imagina ușor o soră care vorbește și acționează, în felul de a fi și în stilul lui Abigail. Dar ce fel de mărturie a fost vorbirea lui Abigail pentru bărbatul ei? Care soră în Hristos s-ar scula în Adunarea lui Isus Hristos și luând cuvântul, să proclame că nu ar fi frați acolo sau numai din aceia care seamănă cu Nabal? Dacă vrem totuși să atingem aici subiectul ca surorile să vorbească în adunare, atunci vorbirea lui Abigail este mai mult un argument contra decât pro. În perioadele când existau puțini bărbați, iar stricăciunea și ruina deveneau tot mai evidente, în Vechiul Testament Dumnezeu a ales niște femei care să-I vestească și să-I continue mărturia.

În opoziție cu David, care poartă o luptă personală, Abigail vorbește despre războaiele Domnului. David s-a lăsat târât spre alte lucruri, uitând de ele; o femeie a trebuit să-i amintească de ele. O, de-ar vrea surorile noastre să fie astfel de Abigail! Acolo n-a fost loc nici pentru lingușire, nici pentru părtinire. Cu vorbe clare, care pe David l-au lovit direct în suflet ca un trăsnet, Abigail îi arată biografia și datoria pe care o are: »...căci domnul meu poartă războaiele Domnului și niciodată nu va fi răutate în tine.« (versetul 28) Cum o fi roșit David de rușine! Era războiul la care pornise un război al Domnului?

De câte ori nu se întâmplă ca noi, războinicii Domnului, să pornim la luptă pentru lucrurile noastre cele mai personale! Da, inima omului este de neînțeleș și tot de neînțeleș sunt îndelunga răbdare și harul credinciosului nostru Tată! El vorbește prin Abigail inimii lui David, nu numai despre datoria lui, ci îi amintește trecutul lui: »Dacă se va ridica cineva care să te urmărească și să vrea să-ți ia viața« (versetul 29). Acest lucru nu se poate spune despre Nabal, cu toate că în caz de război, refuzul de alimente poate fi uneori dăunător. – Era vorba de Saul, care-l urmărea și care încercase în repetate rânduri să-l omoare. Când Abigail i-a amintit despre prigonirile sale, i-au

venit imediat în minte și ‚izbăvirile Domnului’. Ce necaz, care dușman poate face rău celui ce aparține Domnului? »Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?« (Romani 8.35)

Răspunsul nechibzuit al lui Nabal, îndărătnicia și nerecunoștința sa – toate acestea au început să i se pară lui David tot mai mici și mai neînsemnate, când i s-a adus aminte de dragostea și credincioșia lui Dumnezeu. Iar Abigail, mânată de Duhul Sfânt, a început cu trecutul, privind spre viitor; ochiul ei interior îl vede pe David pentru veșnicie în mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu. »Sufletul domnului meu va fi legat în mănunchiul celor vii la Domnul, Dumnezeu tău.« (versetul 29)

Ea-l vede pe David ca împărat domnind peste Israel (versetul 30) și știe că acest lucru îl va întâmpla prin ajutorul plin de har al lui Dumnezeu, nici într-un caz prin propriile sale puteri. David a trebuit să fie făcut conștient că, Dumnezeu care l-a luat de la pășune, care l-a ales și l-a chemat să fie împărat și domn în Israel, îi va rezolva și problema cu Nabal.

Când Abigail a ajuns la sfârșitul acestui discurs plin de efect, se vede că ea însăși era total pătrunsă de certitudinea și precizia Cuvântului dumnezeiesc. Ea-l roagă pe David ca atunci când îi va fi lui bine, să-și aducă aminte de ‚roaba lui’. (versetul 31) Ea însăși își clădește viitorul pe făgăduința regalității și a bogăției lui David. »Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.« (Evrei 11.1) Abigail credea din toată inima – iar noi o privim ca pe un martor credincios al Vechiului Testament, care face parte din așa numitul ‚nor de martori’, chiar dacă n-a fost pomenit în capitolul 11 din epistola către Evrei. Pomenirea e să ne aducă binecuvântare! (Proverbe 10.7)

El a fost biruit de tonul plăcut al vorbirii, iar intențiile sale distructive s-au topit. El a recunoscut că a dorit un lucru rău și a băgat sabia în teacă.

Misiunea lui Abigail a fost îndeplinită. »Ce frumoase sunt pe munți, picioarele celui care vestește pacea.« (Isaia 52.7) Ce grăbite au fost picioarele lui David să verse sânge! (Romani 3.15), dar ce liniștitoare a fost influența binecuvântatei Abigail. După ce David s-a liniștit și i-a acceptat darul, rolul ei a luat sfârșit, iar problema cu Nabal a fost rezolvată, din punct de vedere omenesc.

Dar nu tot așa și pentru Dumnezeu care »este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat.« (Exod 34.6-7) Pentru că David n-a mai vrut să-și rezolve problema singur și era liniștit, Domnul i-a apărât pricina și »inima lui Nabal a primit o lovitură de moarte«. (versetul 37) David a simțit că: »Domnul mi-a apărât pricina în ocară pe care mi-a făcut-o Nabal.« (versetul 39)

Abigail a devenit văduvă. Ce-o fi fost în inima ei? Abia a apucat să se întristeze și să plângă după moartea bărbatului ei, care era la fel de amețit de la nebunia lui ca și de la vinul pe care îi plăcea să-l bea. Putem spune cu siguranță că pentru ea a fost o eliberare. Nu reiese de nicăieri că ea s-ar fi plâns la cineva despre felul său de a o trata.

Femeile din lume nu se rușinează să povestească unuia și altuia despre suferințele pe care le îndură adesea de la soții lor. Auzim de multe ori lucruri groaznice, dar care dintre noi poate să intervină pentru ajutor? Abigail, imaginea unei femei temătoare de Dumnezeu și evlavioasă, cu siguranță n-a povestit nimănui despre chinurile pe care i le-a pricinuit Nabal, un om fără Dumnezeu, ci și-a vărsat inima înaintea Domnului, care, la timpul potrivit a hotărât oprirea.

Ce frumos este ca surorile, care încă mai au un soț necredincios, care se îmbată și care în beția lui se poartă rău cu ea, să meargă cu ocară ei la Cel ce poate ajuta. Cu siguranță că în astfel de cazuri El va oferi puterea de a îndura și dacă este cazul, va pune capăt suferinței. Da, și în plus, El poate înmuia inima îndărătnică și împietrită.

Multe femei, care s-au rugat stăruitor pentru convertirea soților lor, i-au primit înapoi ca pe un cadou. Să ne obișnuim să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne rezolve problemele. El a ispășit ocară lui David, a pus capăt sortii triste a lui Abigail, i-a redat libertatea – chiar dacă una tristă, cea a unei văduve. Dar cu acestea, Dumnezeu nostru nu ajunsese încă la rezolvarea deplină a problemelor destinului ei. Ceea ce face El este deplin și desăvârșit.

Abigail a plecat din Maon, unde își avea Nabal reședința și unde și-a găsit și moartea, la Carmel (în Iuda). O așteptau multe îndatoriri gospodărești și de acum trebuia să administreze singură averea lăsată în urmă de Nabal.

Abigail tocmai intenționa să meargă la treburile ei importante, când a văzut apropiindu-se câțiva bărbați, niște trimiși ai lui David. Oare mai voiau să ceară și alte alimente? Poate așa s-a întrebat Abigail. Dar ei veneau dintr-un cu totul alt motiv: veneau, în numele lui David, să-i ceară oficial mâna. Binecuvântată Abigail! Cum este ea cinstită și înălțată după o viață plină de umilințe și dispreț! Dar inima ei a rămas smerită în toată această fericire care a venit așa de surprinzător. „Ea s-a sculat, s-a aruncat cu fața la pământ.” (versetul 41) și a vorbit în simplitatea inimii ei: »Iată, roaba ta se socotește ca o roabă, gata să spele picioarele slujitorilor domnului meu.« Apoi a călărit în urma slujitorilor și a devenit nevasta lui David. Soarta lui Abigail s-a împlinit. Dumnezeu, tatăl văduvelor și al orfanilor S-a manifestat în mod minunat.

Ce ciudat, ar putea cineva să remarce întrebând, că Dumnezeu se preocupă chiar și de căsătorie! Unii părinți, unele fiice credincioase ajunse la maturitate sau văduve, ar putea gândi că este necesar să se ostenească personal pentru acest lucru.

Ce lecție le dă Abigail surorilor a căror inimă tânjește (în mod natural), după propria lor casă, după un soț și copii? Ele pot avea încredere în Tatăl lor cresc. Ele pot pași majestuos, ca reginele, pe bună dreptate conștiente de feminitatea lor, fără a fi nevoite să vâneze vreun bărbat, cum fac copiii lumii. Tot ceea ce contează este să ai plăcere de Domnul și atunci poți fi sigur că El îți dă tot ce-și dorește ‚inima ta’; deci și un bărbat, un bărbat bun, credincios, cumsecade, harnic și care nu este chiar urât.

Putem greși ușor în două feluri; la acest lucru să ne gândim mereu. Bineînțeles că nu trebuie nimeni să dea indicații lui Dumnezeu, dar o rugăminte tot putem avea.

Iată că am deviat de la obiectul discuției noastre. De aici înainte viața lui Abigail nu mai este marcantă, misiunea ei a fost îndeplinită, soarta ei a intrat într-un făgaș lin. Fericită Abigail! Cum s-o fi odihnit ea de atunci încolo în dragostea soțului ei, pe care i l-a dat Domnul! Și cum a mai iubit-o el! În capitolul 30 al cărții 1 Samuel îl găsim plângând, pentru că amaleciții i-au răpit cele două neveste. Poporul era amărât, dar David s-a întărit în Domnul, Dumnezeul Său. Apoi le-a pus înaintea Domnului, în rugăciune, pe Ahinoam și pe Abigail, iar Domnul i le-a dat înapoi. În versetul 18 citim că Dumnezeu le-a salvat. Acum Abigail se mută pentru a doua oară în casa lui David; și acolo vrea să și rămână. Ea este una din cele mai bine cunoscute figuri feminine din Biblie, iar mirosul plăcut al inocenței, smereniei și temerii de Dumnezeu al sufletului feminin ne vor înviora de fiecare dată când îi vom citi povestea. Toată ființa ei emana pace, credincioasa ei inimă smerită era plină de îndrăzneală nobilă și încredere neclintită în Dumnezeu. Să ne dea Domnul multe astfel de surori, care să-i semene! Amin.

David a cerut mâna lui Abigail, nu Abigail a cerut mâna lui David. La așa ceva nu s-ar fi așteptat Abigail. Se pare că nici nu era în căutarea unui bărbat. Ea a dorit, după cum o cunoaștem, să lase totul în mâna Domnului. Acesta este un principiu foarte important, tocmai în ceea ce privește căsătoria.

Răspunsul la întrebarea deloc surprinzătoare: dacă o fată vrea să se mărite, este: ‚lasă acest lucru în grija Domnului’ sau ‚îmi este indiferent dacă-mi găsesc un bărbat sau nu’.

Este un răspuns modest, potrivit, curios și nu neapărat de condamnat. Dar, în majoritatea cazurilor, o astfel de soră nu-și va găsi bărbat, pentru că Dumnezeu alege ce este cel mai bine pentru copilul Său, dacă acesta pune totul în mâna Lui. (1 Corinteni 7.38)

Înaintea lui Dumnezeu trebuie să fim întotdeauna foarte sinceri și să-I spunem totul așa cum credem noi că este; astfel nu vom fi dezamăgiți. Dacă ne dorim mult să avem propria noastră familie, putem să-I spunem.